

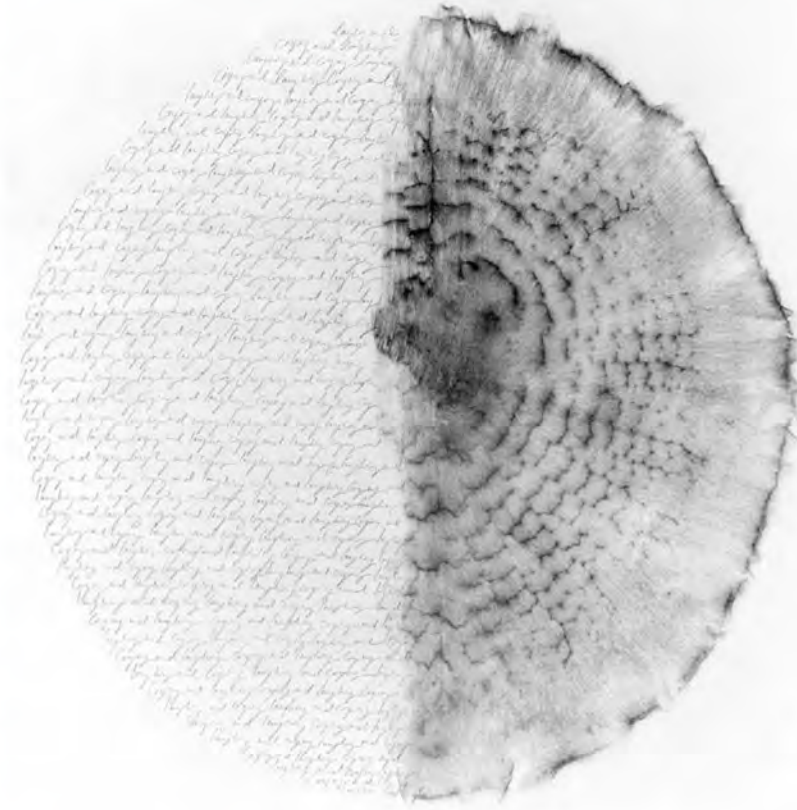
למעלה: גן קפוא, פרט מחלון ראווה ל-Hermès בוינה (צילום: סימונה מאסטררה) למטה: ללא כותרת, 2015 (צילום: מונה אורן) משמאל: לכלוב, 2014 (צילום: גיל ירוסלב)

למעלה: שושנת מים, 2011 (צילום: מונה אורן) למטה: מונה אורן ופסל "הכרוב", 2009 (צילום: כרמית חרש)

טיפול בשעווה

ולחומריות הרכה שבה, לאפשרות להמיס אותה ולשנות לה מצבי צבירה, וכן לאופן שניתן לעשות בה שימוש ביציקות, בתבניות ובפיסול חופשי". את הטכניקה שבה עובדת אורן עד היום, ושעם הזמן עדיין הולכת ומשתכללת, גילתה אורן כבר מהפסלים הראשונים. "הדברים אומנם התפתחו והתעדנו, אבל הבסיס היה שם תמיד. גם אם אני עובדת עם הידיים, כמעט תמיד תהיה קודם גם תבנית, שאותה אני יוצרת כחלק מאוד חשוב בתהליך העבודה. התבנית כשלעצמה מחייבת לא מעט מחשבה, הקשורה בנמישות, בחליצה ובקשר שבין החומר ממנה היא עשויה לבין השעווה וכיצד הוא משפיע על המגע בין החומרים והמרקם של הפסל או התוצר הסופי". גם הבחירה להשאיר את החומר בגוון החלבי המקורי שלו אינה מקרית. "כל עוד החומר נשאר בגוון המקורי, אין לו שקיפיות, אבל האור עדיין עובר דרכו, בעיקר במקומות בהם שכבת החומר בפסל דקה במיוחד. האפקט הזה לא היה נוצר אם הייתי מכניסה צבע".

תבונה ורגישות

מקור המשיכה של אורן לשעווה הוא לא רק ביכולת ליצור ולייצר, אלא גם ברגשות שהיא מצליחה להעביר דרכה. "השעווה מקנה לי תחושה שאני יכולה להביע את עצמי דרכה בצורה ישירה

ובלתי אמצעית. חשוב לי מאוד בעבודתי האמנותית, שמתבצעת באופן ישיר וספונטני, להצליח להגיע לדברים שאני רוצה להביע".

וטכניקות", מספרת אורן, "אבל ממש מההתחלה נמשכתי אל השעווה, שלא הכרתי קודם כחומר פיסולי, ופשוט התחלתי לשחק איתה. השעווה הגיעה

מעידה. "הלימודים מתבצעים בסטודיו של מנטורים, משמש כבסיס להכשרה ומקום לעבודה מעשית. למזלי, זכיתי לעבוד בסטודיו של המנטורית, האמנית והפסלת אן רושט (Anne Rochette), שהשפיעה עליי רבות ועזרה לי בהכונה אמנותית, שכללה פיסול, ציור, צילום, וידיאו ומיצב".

עולם החומר

כבר מהתבוננות ראשונית ביצירות האמנות של אורן, ניתן להבחין שמשוהו בהן שונה וייחודי. לא רק הגוון האחיד יחסית, אלא גם החומר יוצא הדופן, המסקרן והמרתק, בו היא משתמשת. "העבודה בסטודיו במהלך הלימודים מאוד עצמאית, וכבר מהשבוע הראשון יכולתי לבחור בין אינספור חומרים

Hermès ו-Dior כבר התרשמו מעבודות השעווה הקסומות שלה, המייצגות יופי ושבריריות לצד פחד ואובדן, אך האמנית מונה אורן אינה יוצרת כאן, ומטרתה העיקרית - להמשיך ליצור ולהציג בכמה שיותר תערוכות / אודית לורן בלקין

ילין, שם למדתי במגמת אמנות פלסטית ונחשפתי עוד יותר לתחומי הציור והפיסול", אומרת אורן. מייד לאחר השירות הצבאי עברה אורן לפרז והצטרפה ללימודים בבית הספר היוקרתי הלאומי לאמנויות יפות, ה-Écoles des Beaux-Arts. "עם תחילת הלימודים הסתבר לי מהר מאוד שהכיוון שלי מתמקד בפיסול", היא

אמנית מונה אורן, שעוסקת בעיקר בפיסול בשעווה, אבל לא רק, זוכרת את עצמה מאז ומתמיד כילדה יוצרת ומתעניינת באמנות. "למרות שהשתתפתי בחוגי אמנות, המפנה המשמעותי הראשון היה כשהצטרפתי לתיכון לאמנויות תלמה

למעלה: מתוך מיצג הווידיאו "אהובי", 2014 (צילום: כרמית חרש) למטה: פרח שעווה, 2009 (צילום: מונה אורן)

למעלה: מתוך מיצג הווידיאו "היאחות", 2011 (צילום: הלן מיכלסון ומונה אורן) למטה: טבע דומם באדום, 2014 (צילום: מונה אורן)

בפריז, שם יכולתי להציב, זה לצד זה, עבודות שעווה, כמו גם רישומים ופסלים מחומרים נוספים, צילומים וקטעי וידאו", היא אומרת. "חשוב לי לציין, שלצד העבודות הפיגורטיביות, לאורך כל הדרך אני עובדת גם על עבודות מופשטות, שמבחינתי משלימות את התמונה ומביעות את אותם דברים בדיוק, התוזה בין פיגורטיבי למופשט תלויה במקום בו אני נמצאת עם עצמי באותו זמן, כשמה שחשוב הוא המכלול של מה שאני עושה ומה שעשיתי עד כה".

וכיצד את רואה את עתידך כאמנית?
 "למרות שאני עובדת עם השעווה קרוב לשני עשורים, אני מרגישה שיש לי עוד הרבה מה לעשות איתה. עד היום אני עדיין מגלה עליה המון דברים. החלום שלי, מאז ומתמיד, זה פשוט להיות אמנית במלוא מובן המילה. אני מאושרת כשאני יוצרת ואני רוצה להמשיך לעבוד, ליצור ולהציג בכמה שיותר מקומות. כל עבודה מבחינתי היא השקעה של כל כולי, כשהתוצר הוא חשיפה טוטאלית שלי מחד, והרבה מרחב לתחושות המתבונן מאידך".

בין היתר, חלונות ראוזה ל-Hermes, עשיתי כמה פרויקטים למגזינים מובילים ועבדתי עם Dior, שאיתם הגעתי גם עם תערוכה נודדת בפברואר השנה לערב השקה במזיאון תל אביב, בו הצגתי את התיק 'ליידי דיור', העשוי שעווה. "העבודה עם חברות היוקרה היא חלק מאוד גדול בקריירה שלי, ואני מאוד גאה בה. כל פרויקט כזה מרגש אותי מחדש. אבל, למעשה, אני עובדת בשני ערוצים מקבילים, המסחרי והאמנותי. בפן המסחרי אני מיוצגת על ידי הסוכנות Gallois Montbrun & Fabiani, ואילו בפן האמנותי אני מיוצגת על ידי הגלריה L'Oeil du Vingtième, שנמצאת ברובע ה-20 בפריז".

למרות החשיפה שמקנה לה העבודה המסחרית, ממשיכה אורן לעבוד כל הזמן על הפן האמנותי. עבודותיה מצויות באוספים של מוזיאונים וגלריות וכן באוספים פרטיים, והיא משתתפת בתערוכות קבוצתיות. בין היתר, השתתפה בתערוכות בצרפת, אוסטרליה, תאילנד, אנגליה וישראל. "בינואר ובינוי השנה הצגתי תערוכת יחיד ומיצב בגלריה שמייצגת אותי

ה-11 של פריז. היא מעידה על עצמה כעל אמנית שנתפסת לרעיון או לצורה מסוימת, רואה אותם בעיני רוחה ומיידי ניגשת לחומר. "זה יכול להיות גבס, סיליקון, לטקס, נייר או שעווה, אבל לרוב, כמעט תמיד, אלו חומרים שיש להם מצבי צבירה שונים. העניין סביב העבודה מתרכז בעדיניות וברגישויות של החומר, כשאני כל הזמן מותחת עוד ועוד את הגבולות שבין מצבי הצבירה השונים".

קו התפר

מאז סיום לימודיה, בשנת 2002, התמזל מזלה של אורן לעבוד גם על פרויקטים מסחריים עבור חברות יוקרה מובילות, כמו Dior ו-Hermes. "התחלתי בעיצוב חלונות הראווה של חנות קטנה ליד בית הספר לאמנויות", נזכרת אורן, "בהמשך שלחתי מכתבים לחברות שעניין אותי להציע להן את מה שאני יודעת ויכולה לעשות. באמצעות המכתבים וקשרים שיצרתי, קיבלתי הזדמנויות לייצר עבודות עיצוב פיסוליות שקרובות למה שאני עושה באמנות שלי, מה שגם עזר לי להתקיים. כך יצרתי, <

הנושאים בהם מתעסקת אורן קשורים בהרבה מהמקרים במשפחות גדולות של טבע וצומח, תוך שהיא מתמקדת בפרחים וכרובים. "פרחים עניינו אותי מאז ומתמיד, אבל אני מאוד נזהרת עם זה. פרח הוא סימן ליופי, ואילו אני בעבודתי לא מדברת רק על יופי, אלא מנסה להביע ולבטא גם קושי וגם את תחושותיי הפנימיות".

כך עוסקת אורן, בין היתר, בנושאים כמו חיים ומוות, יופי ופחד, תקווה ואובדן. "עם השעווה הגעתי, במהלך הזמן, להיכרות ושליטה עמוקה, ואני כבר יכולה לצפות מה שיקרה איתה במצבים שונים. יחד עם זה, אני ממשיכה לחקור ולגלות את החומר, ותמיד יש הבדל כלשהו בין מה שאני מדמיית לבין התוצאה הסופית. לשעווה יש גם צורת התיישנות, שנתפסת בעיני כחלק בלתי נפרד מחיי הפסלים, אבל למרות זאת אני מנסה להראות שהשעווה הוא חומר עמיד ויציב מאוד יחסית, כל עוד שומרים אותה בתנאים נכונים".

היום, לאחר שנים רבות בהן עבדה בבית, מחזיקה אורן סטודיו ברובע

